

JAN KVIRENC

SVĚDKOVÉ ČESKÝCH DĚJIN

HISTORICKÝ MÍSTOPIS
VOJENSKÝCH, POLITICKÝCH,
EKONOMICKÝCH A KULTURNÍCH
DĚJIN ČESKÝCH ZEMÍ

GRADA®

JAN KVIRENC

SVĚDKOVÉ ČESKÝCH DĚJIN

HISTORICKÝ MÍSTOPIS
VOJENSKÝCH, POLITICKÝCH,
EKONOMICKÝCH A KULTURNÍCH
DĚJIN ČESKÝCH ZEMÍ

Grada Publishing

Jan Kvirenc

SVĚDKOVÉ ČESKÝCH DĚJIN

Historický místopis vojenských, politických,
ekonomických a kulturních dějin českých zemí

Vydala Grada Publishing, a. s.
U Průhonu 22, Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401
jako svou 9814. publikaci

Odpovědný redaktor Petr Somogyi
Fotografie autor
Grafická úprava a sazba Jakub Náprstek
Počet stran 288
První vydání, Praha 2024
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a. s.

© Grada Publishing, a. s., 2024

© Jan Kvirenc, 2024

Cover Photos © Jan Kvirenc; public domain; CC-SA 3.0: Památník bitvy
u Kolína 18. června 1757, Kolín, Prazak, 26. 1. 2007

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Automatizovaná analýza textů nebo dat ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU a použití této knihy k trénování AI jsou bez souhlasu nositele práv zakázány.

ISBN 978-80-271-7658-8 (ePub)

ISBN 978-80-271-7657-1 (pdf)

ISBN 978-80-271-5167-7 (print)

OBSAH

Navigace v knize	6
Úvod	8
Hesla A-Ž	9
Poznámka k vyobrazením.	280
Bibliografická poznámka	280
Rejstřík hesel.283

NAVIGACE V KNIZE

barevný pruh	strana
6.–12. století (raný středověk)	14, 26, 31, 46, 76, 80, 103, 130, 132, 141, 155, 157, 170, 183, 187, 202, 203, 204, 212, 213, 216, 232, 246, 248, 256, 257, 260, 263, 266, 272
13.–15. století (vrcholný a pozdní středověk)	11, 18, 33, 35, 36, 42, 45, 48, 54, 56, 57, 64, 65, 66, 67, 70, 72, 90, 92, 94, 97, 104, 105, 107, 121, 122, 123, 128, 133, 135, 141, 143, 150, 153, 154, 160, 163, 164, 173, 174, 177, 177, 178, 186, 189, 190, 191, 192, 195, 197, 205, 206, 220, 221, 222, 228, 229, 230, 230, 233, 234, 235, 240, 241, 242, 244, 245, 247, 254, 255, 258, 265, 269, 274, 276, 278
16.–18. století (raný novověk)	9, 10, 12, 20, 23, 25, 27, 29, 30, 32, 38, 39, 41, 47, 49, 52, 53, 57, 61, 69, 71, 77, 78, 84, 84, 86, 88, 93, 94, 97, 102, 108, 110, 110, 111, 113, 115, 116, 136, 139, 144, 151, 156, 159, 161, 163, 167, 168, 169, 181, 188, 194, 196, 197, 207, 209, 210, 224, 225, 226, 227, 234, 237, 238, 240, 250, 252, 259, 264, 266, 268, 271, 273
18.–19. století (novověk)	15, 16, 28, 34, 37, 38, 43, 50, 55, 59, 60, 62, 68, 73, 78, 81, 83, 87, 88, 91, 93, 96, 101, 106, 109, 112, 119, 125, 125, 127, 129, 131, 137, 139, 145, 147, 148, 149, 152, 158, 161, 162, 162, 164, 165, 166, 171, 172, 173, 181, 184, 186, 192, 193, 199, 199, 200, 201, 208, 210, 215, 216, 217, 219, 222, 236, 239, 243, 249, 253, 262, 267, 271
20. století (moderní doba)	19, 21, 22, 40, 44, 74, 82, 99, 118, 146, 175, 179, 198, 218, 231, 251, 277

MPR | městská památková rezervace

MPZ | městská památková zóna

POP | památkové ochranné pásmo

VPZ | památková zóna lidové architektury

KPZ | krajinná památková zóna

Aktuální počet obyvatel je vztažen k roku 2023. Některé citace z dobových pramenů jsme pro větší srozumitelnost neopatrně upravili a zpřehlednili.

ikona		strana
	Války, bitvy, šarvátky a další vojenské akce.	12, 14, 23, 26, 39, 48, 56, 65, 71, 73, 76, 77, 78, 84, 113, 132, 133, 141, 144, 150, 181, 184, 189, 206, 208, 210, 219, 220, 221, 225, 230, 235, 242, 255, 257, 258, 260, 278
	Politické události, diplomatická jednání, revoluce, dynastické spory a další.	36, 57, 57, 64, 80, 87, 90, 94, 112, 121, 123, 136, 141, 160, 161, 163, 164, 167, 170, 177, 187, 197, 200, 203, 205, 213, 222, 229, 231, 232, 240, 251, 254, 256, 263, 264, 266, 269, 272
	Význačné stavby, památná místa a hmotné památky.	9, 15, 21, 66, 68, 93, 94, 99, 108, 109, 110, 115, 118, 125, 127, 129, 148, 149, 155, 162, 169, 173, 183, 191, 216, 222, 224, 233, 239, 245, 271, 271, 273, 277
	Společenské instituce, zvláštní události a každodenní život.	19, 27, 30, 32, 33, 34, 40, 88, 91, 96, 119, 147, 152, 179, 181, 186, 207, 209, 217, 227, 241, 250, 252, 253, 259, 266
	Literatura, hudba, výtvarné umění, legendy a mytologie.	50, 54, 82, 86, 92, 103, 151, 157, 158, 161, 165, 173, 178, 190, 198, 199, 202, 212, 216, 226, 267
	Dějiny křesťanství, církví, světců a významných představitelů náboženských komunit.	25, 35, 61, 69, 97, 104, 107, 122, 130, 135, 156, 195, 204, 230, 246, 265
	Známé i méně známé epizody ze života významných postav českých i evropských dějin.	9, 10, 11, 16, 18, 20, 22, 29, 31, 37, 38, 38, 41, 42, 44, 45, 46, 47, 49, 52, 53, 55, 59, 60, 62, 67, 70, 72, 74, 81, 83, 88, 93, 97, 99, 102, 105, 106, 111, 116, 125, 128, 137, 139, 143, 145, 146, 153, 154, 159, 162, 163, 168, 172, 175, 177, 186, 192, 193, 194, 197, 215, 218, 228, 234, 234, 236, 237, 238, 240, 243, 244, 247, 248, 249, 262, 268, 274, 276
	Technické památky, význačné firmy, různé aspekty hospodářských dějin.	28, 43, 78, 84, 101, 131, 139, 164, 166, 171, 174, 188, 192, 196, 199, 201, 210

Úvod

Po boku kostela sv. Václava ve Voticích se nalézá zvláštní trojjediný pomník, odhalený roku 1937. Dominuje mu sice postava knížete sv. Václava (od Čeňka Vosmíka), ale pod ním se zprava i zleva seřadilo ještě vojsko blanických rytířů. A do třetice na čelních panelech najdeme jména prvorepublikových politiků. Nejstarší dějiny spolu s mýtem se tu spojily s oslavou dvacetileté demokracie Československé republiky.

Trojčlenná symbióza však zároveň limituje naše vyprávění. Budeme se věnovat dávnému knížeti? Nebo onomu blanickému mýtu, dotvořenému možná překvapivě až v 19. století? Či využijeme přesahu do století dvacátého? Nebo snad prozkoumáme reflexi těchto témat v historickém povědomí diváků? A to necháváme stranou dějiny samotného města...

Podobná volba nás přitom čekala u řady lokalit: předkládáme čtenářům ostatně na 270 hesel. Snažíme se pokaždé „zveřejnit“ a zviditelnit příběh, který nepatří pouze regionu, ale je součástí velkých dějin zemí Koruny české, nicméně ke konkrétnímu místu přiřazujeme právě jen jeden (snad s výjimkou několika čtvrtí velkých měst).

Časový rámec vrcholí s první světovou – „Velkou“ – válkou, avšak v duchu votické skulptury nechybí ani sondy do dějin moderních. Autenticitu navíc umocňujeme hojnými citacemi dobových pramenů.

Radostně souhlasíme s velikány historiografie Titem Liviem a Františkem Palackým, kteří shodně konstatovali, že *není bezmála jediné ulice, jediného náměstí, o nichž bys nemohl, procházeje jimi, prohlásit: Kamkoli vstoupíme, jdeme stopou dějin*. Takových „stop“ – *míst paměti* – je takřka nepřeborné množství. Věříme, že se ve výběru mnohých jistě shodneme, ale stejně tak chápeme případnou nespokojenost s chybějícími lokacemi. Všechny tyto výtky jsou oprávněné.

Už nejednou jsme přiznali, že nás oslovilo krédo humanistického právníka a historika Jana Kocína z Kocinětu: *Historia tedy, má-li býti mistrem života lidského, tyto tři povahy a vlastnosti do sebe mítí musí, totiž jistou a neomylnou pravdu, zřetelnost a srozumitelnost a soud rozumný, vtipný*. (1594) Neskromně přiznáváme, že se ho i tentokrát – spolu s vámi, pozornými čtenáři – pokoušíme naplnit.

BEČOV NAD TEPLOU

MPZ; první zmínka 1349 | komplex hradu a zámku proslavil nález vzácného románského relikviáře sv. Maura (1985) | 1930: 2384 obyvatel (z toho 186 Čechů); dnes 935

Bečov nabízí svého druhu vzácnou památku hrdelního práva – kamennou šibenici. Šlechtické i městské soudy, disponující hrdelním právem, nechávaly stavět dřevěné šibeniční konstrukce zpravidla za městem, a to i z hygienických důvodů (těla tu někdy visela dlouhý čas). A po-

Základy šibenice

každé nanovo, i když na stejném místě („šibeniční vrch“). Někde ale vrchnosti zbudovaly stálou a stabilní kamennou konstrukci, nesoucí dřevěná břevna, na něž se zavěšovaly provazy. Naše nejcelistvější (z 16. století), zachovaná až do výšky 4 metrů, je nedaleko odtud v Horním Slavkově. Bečovská šibenice vznikla asi kilometr od města po r. 1709. Má kruhový půdorys (průměr 5,6 m). Na zeď původně dosedaly tři nebo čtyři kamenné pilíře, sahající do výše 5–6 metrů, na nichž byly položeny trámy. Archeologové tu našli i kosti odsouzených. Hrdelní právo Bečovu i Slavkovu odebraly reformy Marie Terezie.

Kolem popraviště utvořil dav velký kruh, do kterého přivedli odsouzenou. Ještě naposledy byla otázána, zda lituje svých činů. (...) Po skončení svého díla kat vstoupil doprostřed kruhu a zvolal: „Pane městský soudce, konal jsem spravedlivě?“ (poprava 1751)

BEČVÁRY

Poprvé 1265; 1054 obyvatel | jméno odvozeno od bečvářů, tedy bednářů | pozdně barokní zámek (1745–63) dostavěn rokokově 1766–74 generálem Laudonem (nepřístupný)

Lotyšský vojevůdce Ernst Gideon von Laudon (1717–90) zahájil r. 1744 strmou kariéru v habsburských službách. Velkokřížem svého řádu jej dekorovala Marie Terezie, coby polní maršál se za Leopolda II. dočkal výjimečného titulu *generalissimus*. – Při povýšení do panského stavu mu královna darovala malé středočeské panství Bečvářky, k němuž česky mluvící Laudon r. 1763 přikoupil sousední Bečváry; v jeho majetku zůstaly zhruba třináct let. Laudonovi rozhodně netrpěli hmotnou nouzí, ale i tak šlo o nejhudšího rakouského maršála. Architekt J. J. Wirth zámek obohatil o kapli a rokokové zahradní průčelí s hlavním sálem a působivým venkovním schodištěm; sochařskou výzdobu obstaral I. Platzer. Místní tradice nezapomněla na netradičního generálova sluhu Ivana, litevského podkoního, nebo na setninu hraničářských granátníků, jejichž ranní budíček byl zároveň signálem k zahájení práce na panských polích.

Náš statný Laudon Prusům dobré naučení dal, jim metlou po kantorsku notně vymrskal. Teď volají: Ó já! A dávají se v běh, jim Laudon v patách, metlou pobízí je v spěch. A chudák Fricke s dlouhým nosem táhne zpět, když ze sta jeho hrdin mu jich zbylo sotva pět. (dobový popěvek)

Vstupní průčelí

BECHYNĚ

MPZ, do 18. století Bechyňský kraj | zámecký ostroh osídlen od pravěku | lázně od 18. století | 1. elektrifikovaná železnice u nás, trať Tábor – Bechyně (F. Křížák) | 1850: 2374 obyvatel, dnes 4882

Petr Vok z Rožmberka (* 1539) si chtěl koupit Bechyně v r. 1569 zajistit větší nezávislost na svém starším bratrovi, poněkud konzervativním a autoritářským vladaři domu rožmberského Vilémovi. Moderní beletristé a filmaři jej vylíčili jako přelétavého frejře, polovzdělance a špatného správce rodového majetku. Opak je v zásadě pravdou, i když ve Vokově životě najdeme období, kdy si užíval bezstarostného žití renesančního velmože z nejbohatší rodiny v zemi. Zámek v Bechyni se ale současně díky jeho péči proměnil ve skvělé renesanční sídlo a samotný Rožmberk nikdy neopomíjel ani své intelektuální a mecenášské zájmy.

Poslední Rožmberk byl náruživým pijákem piva (nejraději rakovnického) i vína a na zámku pořádal i několikadenní hostiny. Zřejmě podle zahraničních vzorů (habsburský Ambras) dostaly pitky jakýsi ustálený řád. Provinciálec proti pravidlům zábavy musel vypít pohár navíc a zapsat se do *pokutních register*. Zachovaly se z let 1573–76, potvrzují i s obrázky uvol-

něnou atmosféru. Avšak žádné velké sexuální výstřelky se tu neodehrávaly, nešlo o moc víc než erotické flirtování. Pijatik se celkem zúčastnilo na sto příslušníků rytířských rodin, většinou spřízněných příslušníci panstva, občas duchovní, nechyběli ani zástupci měšťanského patriciátu. Ostatně jedním z efektů takových schůzek bylo navazování osobních kontaktů.

Byl sem vesel rád, však s bázní boží! – Dlouho, ale ne věčně! – Frejřem jsem, k tomu se znám, kdekolivěk počnu milovati, všudy pytle mám. – Hej, bej, hej, bej, mé, mé, mé, bé, bé, bé. – Již stalo se, jináč bejti nemůže. – Má klisna klepouchá a má žena poctivosti nemá. – Miluji Maruši a to беру na svou duši. – Ne všemu věř, co slyšíš, ne všeho mluv, co vidíš. – Och, co já rád dobrý víno piji! – Smrt všemu konec. – Věc Bohem souzena, člověka nemine. – Venuše, ty jsi má smrt! – Vrh' jsem přes přívoru. – Všeho do času.

1580 Smluvil pan Petr Vok s baumistrem mistrem Baltazarem (Maggim z Arogna) o rozebrání a rozlámání věže na Bechyni. – 1581 Stala se smlouva celá a dokonalá s mistrem Baltazarem, ... že má v Bechyni stavení udělat. (V. Březan o renesanční přestavbě)

Celkový pohled

Průčelí zámku

BEZDĚZ

Královský hrad z r. 1264 (Přemysl II. Otakar) na vrcholu Velkého Bezdězu (604 m) | v 17. století přestavba na pevnost nedokončena; pustne | oživení zájem v době romantismu (K. H. Máchu: Večer na Bezdězu)

Po smrti Přemysla Otakara II., krále „železného a zlatého“, v srpnu 1278 na Moravském poli se správcem Čech a poručíkem svého bratrance Václava, jemuž nebylo ještě ani celých sedm let, stal braniborský markrabě Ota V. Dlouhý. K působení *Braniborů* v *Čechách* snesli kronikáři barvitě obrazy zmaru, všeobecné zkázy a epidemií a dali jim nálepku *zlých let: Dědiny hynou, města scházejí a hrady, vzájemně se ničíce, upadají*. Ota správu země nezládal a pokusy o tvrdou politiku vyvolávaly nespokojenost. Zjevné ovšem bylo, že pokud si má udržet nějaký vliv, musí mít v rukách kralevice. Začátkem února 1279 ho nechal (načas i s matkou) převézt na pevný, ale také vlastně moderní, až luxusní Bezděz (*jen chatrně oděné je naložili na vůz a dovezli na hrad po příkrých cestách a tmavých úvozech*). Václava mělo čekat *těsné vězení pod stráží přeukrutných Němců cizozemců*. Mezi zářím a listopadem jej Ota převezl z dosahu Čechů krátce do Žitavy a potom na svůj oblíbený hrad Špandavu u Berlína.

Často mu chybělo jídlo, zřejmě mu scházel i chléb, když hladový vstával; několik roků tam prožíval v odřených šatech... Vycházel v roztrhaných střevících. (...) Častějším hladováním se dostal do tak krajního stavu, že tehdy ani nemohl vykonávat tělesnou potřebu. Pasáže Zbraslavské kroniky sugestivně líčící Václavovy útrapy se braly doslovně jako vyprávění očitých svědků. Není však takové zacházení v rozporu s Otovým cílem udržet si správu země? Jak by mu byl prospěšný trpící princ na pomezí života a smrti? – Nezpochybňujeme tím psychické strádání osmiletého chlapce, odloučeného od blízkých, ale popis útrap nevznívá příliš přesvědčivě. Je možné připustit určité zanedbání péče, spíše však z nedbalosti než cíleně. Ve vzdálené Špandavě bezprostřední nebezpečí princova úniku nehrozilo a zdá se, že se tu mohl zapojovat do bohatého společenského a politického dění. Další indicií je pozdější nekonfliktní vztah k markraběti či vysoká intelektuální úroveň kralevice – je vůbec představitelná, kdyby se mu v Braniborsku nedostávalo adekvátní výchovy?

Proč tedy autoři zkreslili kralevicovo „zajetí“ jen těmi nejtemnějšími odstíny? První část kroniky byla zamýšlena jako oslavný spis, takřka le-

Celkový pohled

Kaple sv. Michaela

genda líčící „mučednické dětství“ v kontrastu s pozdější velikostí a slávou. Kronika měla podpořit svatořečení krále coby dobrodince církve, jenž založil i zbraslavský klášter, v němž po jeho smrti začali sepisovat své dílo. – Když v roce 1283 opět Čechové spatřili svého mladého krále, měli vážné obavy o jeho zdraví. I podle průzkumu tělesných ostatků se zdá, že v dětství trpěl rachitidou, křivicí, vyvolanou nedostatkem vitamínu D. I tak ale Václav II. vyrostl v silnou vládařskou osobnost.

Sám se zřídka zúčastnil žertovných nebo nicotných her chlapeckých, sám se naprosto vyhýbal zábavám mladíků. – Po chlapeckém způsobu s požitkem pojídal první plody a z jakéhosi zvyku se hrozil pohledu na kočky a zvuku jejich mňoukání. (Zbraslavská kronika o Václavovi II.)

BÍLÁ HORA

Opukový vrch (381 m) | bitva 1620: stavovská konfederace 21 000 mužů (velí Kristián z Anhaltu) – ztráty asi 1300 | císařští 27 000 mužů (velí K. B. Buquoy a Maxmilián Bavorský) – ztráty asi 300 | poutní kostel Panny Marie Vítězné (J. B. Santini aj.) | 1960 součást Prahy

Kdybychom měli pole nejpříhodněji šikovat, nikde by se to nehodilo lépe než zde! Stavovští velitelé měli pravdu: bojiště plně vykrývalo převahu katolíků, kteří museli překonávat příkrý sráz a bažinatý terén. Jenže stavové s bitvou vlastně ani nepočítali, podle pravidel vojenské logiky byl takový boj pro útočníka předem ztracený. A tak přípravy podcenili, zákopy a místa pro děla nebyly řádně nachystané. Připočteme nevhodné šikování vojáků, jejichž morálka nebyla kvůli nesplacené mzdě valná. – Do boje se nehrnul ani císařský generál Buquoy (navíc zraněný v rozkroku), jenže Maxmilián Bavorský, který přivedl posily od říšské Katolické ligy, na bitvě trval. Když nad ránem v neděli 8. listopadu

Památník bitvy (1920)

1620 dorazili jejich vojáci pod bělohorský kopec, dohodli se nakonec na zkusmé *šarvátce* s omezenými silami – a dál se uvidí.

Habsburská strana zaútočila krátce po poledni na levé křídlo stavů. Už druhý sled se nestačil divit: protivníkovy jednotky se daly *spěšně a bez zastávky* na útěk! A s sebou začaly strhávat další, na nic nečekala ani uherská jízda. Boj se poté přenesl do středu stavovské sestavy, situace se tu vyvíjela podobně; pouze dočasnou komplikací pro císařsko-ligistické se ukázal odvážný a poněkud ztřeštěný útok jízdy. Nato velitel stavů Anhalt rezignovaně opustil bojiště. Zbývalo eliminovat pravé křídlo, přitlačené k vysoké zdi obory. „Moravané“ (němečtí žoldnéři placení z moravských peněz) si nepřipravili únikové cesty, ztráty tak byly citelné. Dalším jednotkám ukrytým v oboře se však už nestalo nic, do boje vůbec nezasáhly.

Od začátku *velké šarvátky* uběhly necelé dvě hodiny. Král Fridrich Falcký, aniž tušil o válečných manévrech, obědval s anglickými vyslanci. Když boj zaznamenal, vyjel k městské bráně u Pohořelce, kde *spatřil nešťastný útěk svého vojska; poděšen hrozným nářkem žen, vrátil se na Hrad*. Bavor s Buquoyem oslavili vítězství polní mší a přenocovali v letohrádku Hvězda. Před polednem následujícího dne vjel generál do Prahy, právě když jiným koncem svou metropoli narychlo opouštěl Fridrich, příznačně přezvaný na *zimního krále*. Praha kapitulovala a s ní většina země. – Na obranu města, na jehož dobývání by si přitom vojska netroufla, nikdo vážně nepomýšlel. Bylo to nepřekvapivé vyústění potíží, s nimiž se české stavovské povstání, započaté pražskou defenestrací r. 1618, dlouhodobě potýkalo. *V správě jak politické, tak i válečné jsou znamenití zmatkové a smíšenice*, glosoval kronikář. Nepomohlo ani propojení všech zemí Koruny české s odbojnými stavy rakouskými a uherskými, nedostávalo se důkladnější zahraniční podpory, nemluvě o finančních prostředcích. Až po nějakém čase se ukázalo, že povstání nastartovalo *dlouhou válku*, jak současníci mluvili o válce třicetileté.

Kostel Panny Marie Vítězné

Letohrádek Hvězda

Tu potracena starobylá chvála česká, následující pak zhoubu a žalost převeliká! Nebo Pražané všech tří měst pražských, hned po té porážce lid ten vojenský císařský do měst pražských beze všeho odporu vpustivše, se k ruce císaři Ferdinandovi poddali. (Mikuláš Dačický)

BÍLINA

MPZ a archeologická rezervace (hradiště z 10. století) | hrad vystřídal barokní zámek Lobkoviců (G. P. Tencalla, A. Porta); nepřístupný | lázně Kyselka | 1930: 10 688 obyvatel (4168 Čechů); dnes 14 633

Útok římského krále Jindřicha III. proti knížeti Břetislavovi (na trůně od r. 1035) v srpnu roku 1040 se skládal ze dvou směrů. Hlavní voj směřoval na Domažlicko; druhý vedlejší táhl přes Krušné hory, poté obešel Chlumeč a směřoval k Bílině. Počáteční úspěchy tohoto saského méně početného vojska byly zřejmě způsobeny i chabou obranou, či dokonce zradou bílinského velitele Prkoše. *Sasové s vévodou Ekkehardem ... vtrhli do Čech a malou krajinku okolo řeky Bíliny nepřátelsky zpustošili. Když však se jejich vévoda doslechl zlé zprávy, že Slované dobyli nad císařem vítězství (u Brůdku), zastavil se u Hněvina mostu nad řekou Bílinou, jsa na velikých rozpacích, zda se má pokusit o štěstí v boji... Kníže Břetislav mu vzkázal: „Jestliže do tří dnů nevyjdeš z této mé země, ... mečem ti hlavu setnu a obličej ti položím k zadku.“ Vévoda ač nerad skutečně odtáhl zpět do Saska. Správce bílinského hradu však podle Kosmovy kroniky neušel tvrdému trestu: Prkoš, správce hradu Bíliny, podplacen byv saskými penězi, nepostavil se na stráž před (hraničním) opevněním, nýbrž položil hlídky až tam, kde jsou lesíky nepřítelům schůdné. ... Kníže dal mu vyloupat oči, utít ruce i nohy a hodit ho do hlubin řeky.*

Spojitosť s boji r. 1040 má také poustevník Vintíř (Günther). Durynský šlechtic, prý spřízněný s králem římským i uherským, se v padesáti stal řeholníkem a poustevníkem. Poslední léta života strávil ještě hlouběji v šumavských hvozdech, kde r. 1045 v devadesáti zemřel. Zdá se, že při bojích r. 1040 se zasloužil o bezpečné vyvedení saských bojovníků právě onoho druhého voje z Čech: *A ti z našich, kteří až dosud zůstávali v provincii, byli po zásahu poustevníka Vintíře bez újmy vyvedeni a vrátili se.*

Secesní radnice

Náměstí se zámekem

„Když mé vojsko neztvídí, / ať tu radši zhyne všichni... / Nechceme-li dát jim v plen / statky i čest našich žen, / nesmíme se Němcům vzdát. / A kdo by chtěl prchnout snad, / nevyvázne bez nehody. / Bude zabit strážci Chody.“ (kníže Břetislav v Dalimilově kronice)

BLANÍK

Dvojice hřbetů Načeradské vrchoviny: Velký Blaník (636 m) a Malý Blaník (564 m) | pozůstatky keltského hradiště, hradu a barokní kaple | 1895 rozhledna na Velkém Blaníku

O svou památnost se hora (Velký) Blaník přihlásila dost pozdě. V pramenech se prvně objevuje až od přelomu 14. a 15. století, také jako sídlo lapkovských tlup. Nejasné je pozadí pověrečných poutí na nižší z vrchů, zakázaných arcibiskupskou komisí r. 1405 (jejím členem byl mistr Jan Hus). Ještě v 17. století Bohuslav Balbín shrnoval, že Blaník *prostým lidem v sousedství poskytuje hojnou látku k pověstem*. (Název značí kopec s mokřými loukami.)

Prorocství *Velmi hrozné a strašlivé předpovědění* blouznivce Mikuláše Vlášnického († 1495) hrozilo Čechům za jejich bezbožnost mnohými pohromami, přičemž zkázu země ohlásí osm znamení včetně toho, že *hora blanická pomalu schnouti bude*. Do země vtrhnou čtyři cizácká vojska, závěrečná bitva se odehraje před Blaníkem. Zvítězí věrní Čechové – husité. Blanické vojsko tak bylo na světě. Ve *Vidění Oldřicha*

Blaníční rytíři (Votice)

Kaple sv. Máří Magdalény (Malý Blaník)

z Rožmberka (15.–17. století) se hora sice objeví, ale hlavní roli sehraje sv. Václav. – Až do 19. století nikde není výslovně potvrzen husitský charakter vojska, ani to, že jeho vůdcem je sv. Václav. Pověst se ale viditelně šířila a přibývalo podrobností. Kolem r. 1730 byl zapsán proslulý dialog: Když děvečka z Louňovic zabloudí mezi spící vojáky, odpoví na dotaz jednoho z probuzených: *Je už čas? – Dosud ne.*

Tajuplný příběh sílil dobovým romantismem; ve 30. letech 19. století se propojil obrozenecký zájem o husitství a svatováclavská tradice. Klácelova báseň *Hlas z Blaníku* měla kvůli cenzuře dvojitou verzi – rukopisnou husitskou a tištěnou václavskou. *Hurrah již je tu čas! Zbudte se, zbudte se, bratři, Žižka /Václav/ vůdce je náš, on vede k slávě nás, Hus /Vojtěch/ je nám kazatel směrlosti.* Báseň Hynka Veselého z r. 1848 osoby zase prolнула: *Na komoni svaté kníže (Václav), prápor stkvoucí pne do výše, za ním Boží bojovníky otec Žižka staví v šiky; kněz jim žehná... Aj! toť Mistr (Hus), kněz vojínů, jehož popel plyne v Rýnu.*

V Čechách 2. poloviny 19. století nebylo literáta, hudebníka či výtvarníka, který by blanické téma nezpracoval. Blaník se stal symbolem národní naděje, vždyť jako hora se i národ po mnohasetletém spánku probouzí k novému rozvoji. Za nekropolí padlých hrdinů všech vítězných i prohraných bitev Čechů mířili vlastenečtí výletníci, kámen odsud putoval do základů Národního divadla (1868); vznikla rozhledna. – Pozici památné hory Čechů si Blaník tedy vydobyl až v 19. století, kdy vrch dal navíc jméno krajině: zrodilo se Podblanicko. Mýtus o spících bojovnících, vedených knížetem Václavem, vstoupil do pověstí tak samozřejmě, že jeho zdánlivou novost ani nevnímáme. Až bude nejhůř, hora se otevře...

Svatováclavské vojsko spí. Ještě není čas, aby vstalo. To bude ve chvíli největšího nebezpečení... V rozhodnou chvíli se Blaník otevře, rytíři v plné zbroji vyhrnou se z hory a svatý Václav, jedá na bílém koni, je povede na pomoc Čechům. (A. Jirásek, 1894)

BLANSKO

První zmínka 1131 (hrad) | změny panského sídla do konce 19. století | v 18. století majetek Salmů, též železářny a strojířny | 1930: 4930 obyvatel (46 Němců); dnes 20 174

Zásadní impuls pro zkoumání *moravského Švýcarska*, jak býval Moravský kras označován, přišel r. 1849. Tehdy byl lékařem v salmovských hutích ustanoven Jindřich Wankel (1821–97). Jihomoravský pobyt se mu stal srdcovou záležitostí, nejprve v Jedovnici, ale začátkem 50. let jej zastihujeme v Blansku. Ráječtí Salmové tamní zámek využívali jen občas jako letní byt, a tak ho poskytli pro ubytování svých lidí i vzácných hostů (např. Dobrovský, Mánes). Po čase se přestěhoval do podzámčí; jeho byt se proměňoval v muzeum. *Zavedl mě velmi ochotně do velkého pokoje, já byl vskutku udiven množstvím a rozmanitostí všeho.* (1872)

Nádvoří zámku

Lékařská profese se stávala vedlejší, hlavní byla speleologie a paleontologie. Hned r. 1850 objevil ve Sloupských jeskyních kostru jeskynního lva, zkoumal propadání Bílé vody u Holštejna i Jedovnické propadání. Sestoupil na dno Macochy (1856), kam se snažil proniknout i proudem Punkvy: *Jasně zeleným světlem zářila celá voda ... 10 m hluboko. Jako v pohádkovém paláci zářily stěny, strop i krápníky.* Kromě průzkumu jeskyní se zajímal především o nálezy

ze starší doby kamenné, paleolitu (Předmostí u Přerova). Jeho *laboratorium* pro sestavování koster vyhynulých zvířat, počínaje jeskynním medvědem, bylo první na světě.

Proslulost mu však zajistil objev z doby železné (halštatské období 800–450 př. n. l.): Býčí skála v Josefském údolí. Pojmenování jeskynního komplexu je sice daleko starší, ale jako by se vynořilo až r. 1869 s nálezem bratranců Felckových z Olomučan. *Ve vrstvě uhlíků (uviděli) býčka z bronzu, který měl trojhrannou vsazenou železnou destičku na čele, po jedné nad plecemi a železný proužek na místě páteře.* – A senzace byla na světě! *Ozbrojení muži vedli ve svém středu skupinu mnoha žen a dívek. Byly krásné a mladé, oděné do drahých oděvů, ozdobené pestrými perlami. (...) Oheň osvětlil hrůzyplnou a strašlivou scénu.* Nešlo o nic menšího než rituální pohřeb náčelníka! Rozsekané kosti, číše z lebky, žároviště, kovárna...

Wankelovy romantické představy se mísí s realitou. Pod drobnohledem moderní vědy z jeho výkladu obstálo máloco. Například ze 40 mladých dívek se vyklubala smíšená společnost 11 starších žen, 17 mužů, 10 dětí a 2 neurčitelných jedinců. – Stojíme ovšem před stejnou záhadou

jako blanenský lékař. Co se v jeskyni, původně velmi obtížně přístupné, odehrálo? Poslední výzkumy ji považují za kultovní a pohřební centrum, fungující přes sto let. Ostatky a milodary přitom odplavovala „očistná řeka“ – rozvodněný Jedovnický potok.

Objev doktora Wankela proslavil, byl vážným účastníkem mezinárodních antropologických a archeologických kongresů a členem různých společností, avšak domácí muzea o jeho sbírky zájem neměla. Nakonec vše – včetně slavného býčka – zakoupilo Přírodovědecké muzeum ve Vídni. Jistě s povděkem kvitoval, že v objevitelských stopách svého dědy se zamýšlel vydat vnuk Karel Absolon (* 1877), mj. příští objevitel *Věstonické Venuše*.

Mrtvola (náčelníka) byla i s vozem položena na hranici a dříví zapáleno. ... Ženy a sloužící byli vehnáni dovnitř, strhali z nich ozdoby a zabili je. Některým usekali ruce, jiným rozpoltili lebku... Koně rozčtvrtili a jejich kusy poházeli po jeskyni. (J. Wankel o Býčí skále, 1882)

Zámek